

Komandi partur:

Í komandi parti verður greitt frá lívinum hjá Johan sum trúboðara, soleiðis sum hann sjálvur greiðir frá í bókini Johan. Serliga er hetta um tíðina á sjómansheiminum og ikki minst hendingin við Nólsoyar Páll í 1967.

Óli Jacobsen
olijacobsen@olivant.fo



Bert tað at sleppa túr við einum lastbili var forkunnugt



Vegarbeiðarar fyrst í 1920-unum

So fekk hon søguna um tann fína og blíða mannin, sum hevði givið okkum tað. “Hvar hevði hesin maðurin fingið limonaduna frá?” spurdi mamma. “Hann keypti hana frá Geyta Kristiani, sum hevði ein lítlan handil tætt við fundarplássið. Handilin hevði hjól, so hann kundi dragast eftir vegnum, kundi eg siga frá. “Ja, tað kann eg tilteinkja mær,” segði mamma,” Geytin finnur altíð uppá nakað nýtt”.

Restina av degnum var tað limonadan, sum mól í høvðinum á mær. Tá eg so var farin í song, og mamma hevði biðið kvøldbøn við mær og sungið, var tað aftur limonadan, sum var í tonkunum. Eg kom til ta støðu, at fingi tey nakað at drekka í himlinum, og tað mundu tey fáa, so mátti tað vera limonada. Nakað betri kundi ikki hugsast. Við hesum tonkum sovnaði eg.

Jú, vegurin fram gjøgnum dalin bar nýtt við sær. Nú kundi limonada fáast frammi millum vatna, men vit

skuldu fáa nakað annað og meira at siggja.

Fyrstu bilarnir í Kollafirði

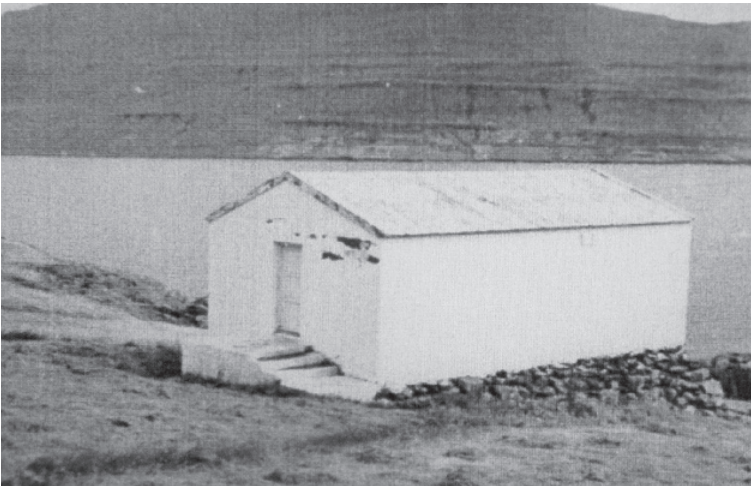
Tað vardi ikki leingi, til tveir smáir lastbilar vóru komnir til bygdina. Annan átti Geyta Kristian og Karl Jensen, vanligi kallaður danski Karl, átti hin.

Abbi, Johan á Garði, hevði verið við í vegarbeiðinum frá byrjan, og hann stóð fyri grótrennunum undir vegnum, sum vatnið frá teimum smáu løkunum kundi renna ígjøgnum. Tað kom at bila honum meira og meira at siggja. Tískil mátti hann gevast at arbeiða, áðrenn vegurin var liðugur. At enda gjørdist hann starblindur. Hann tosaði ofta um, hvussu vegurin mundi siggja út og royndist í brúki.

Abbi var ættaður úr Kvívík, og nú vóru nakað nógv ár gingin, síðan hann hevði verið har. Sjálvur tosaði hann um, at hann nokk ikki kom aftur til Kvívíkar.

Vit fóru so til danska Karl at spyrja, um tað var møgult at fara við abba til Kvívíkar við bilinum. Jú helt hann, tað mundi nokk lata seg gera. So var tað abba, vit skuldu yvirtala at koma til Kvívíkar i bilinum hjá danska Karli. Hann var ógvuliga beteinkiligur. Tað endaði tó við, at hann játtaði. So varð bilurin riggaður til. Vit vóru tveir, sum skuldu við, og sum skuldu sita hjá abba á ferðini. Abbi segði púra einki at byrja við. Men so fór hann at spyrja: “Hvar eru vit?” Tann spurningin fingi vit ofta. Eina ferð kundi vit so siga, at nú vóru vit í Kvívíksklyvjunum. Tá kom hann at siggja nakað spentur út. Men tað kom ikki orð frá honum.

Vit steðgaðu bara eina løtu við Eystaru Hellu við føðiheimið hjá honum. Abbabeiggi var deyður, men konan var á lívi. Sum eg minnst hana, gekk hon altíð við hvítum fyríklæði. Hon var úr Havn og segði ikki “noy” men “nei”. Komnir



Tað vóru nógvir adventistar. Teir høvdu eisini samkomuhús



Fólkafundur á Breidalsoyruni í Kollafirði. Grækaris Madsen í Kollafirði heldur røðu



Her arbeiða teir eisini veg fyrst í 1920-unum

heim aftur frá túrinum til Kvívíkar segði abbi: “Hetta var fyri mær ein løgin túrur, at koma sitandi aftur og framuttan so mikið sum at seta fótin til.”

At hugsa sær

Eg siti nú nærum 95 ára gamal og hugsi um hetta, ið hent er við vegastrekki og bilar, ja, at minnst teir fyrstu bilarnar á hesum stormbardu oyggjum úti í havinum mikla. Og so at siggja tann hóp av bilum, sum nú við fúkandi ferð koyra frá bygd til bygd og frá oyggj til oyggj, so er hetta ein kollvelting av teimum stóru á hesum øki. Góðir vegir eru gjørdir gjøgnum dalar og fjøll, ja, undir sund og firðir.

Mangt má lúta fyri, at bilarnir

kunnu koma fram. J.P. Gregoriussen sigur í sanginum um fólkafundirnar: “Firðir og fjøll ei ferðini forða”. Nú kunnu vit passandi siga: “Firðir og fjøll ei mega bilunum forða”.

Hvat hevði mín blindi abbi sagt um tað at koma sitandi frá Leynum yvir á Vágoyinna undir sundinum ella farið frá Signabø í Kaldbaksbotn gjøgnum hol í fjallinum. Tað er veruleikin í dag. Hvør hevði tonkt nakað so fantastiskt, sum hetta í veruleikanum er.

Er tað so løgið, tá eg hugsi aftur á dreingjaárinum í Kollafirði í árunum frá umleið 1923 til um 1931, at eg vil festa tað á blað? Vit skulu ikki gloyma søguna.